

[Aksel Larsen.]

den økonomiske politik her i landet. Vi forlanger, at der tages samme hensyn til os som til andre befolkningsgrupper, og vi forlanger at blive holdt skadesløse for det tab, vi måtte lide ved den herefter skabte arbejdsløshed i vore fag.“

Den højtærede boligministers partifæller i byggefagene frygter i hvert fald arbejdsløshed, og det kan jeg så godt forstå.

Ja, så er der den ærede socialdemokratiske ordfører. Der er sket visse fremskridt, siden han havde ordet i formiddags; han har nu ædt alt det i sig, hvad han sagde af urigtigt om vort forslag om boligfond m. v., og det er jo udmærket. Men så forsøger han at fastholde sin påstand om, at det, jeg har skrevet i betænkningen om de påtænkte skattenedsættelser for 1963-64, er positivt urigtigt. Ja men det er ikke positivt urigtigt; det er nemlig rigtigt, at disse skattelettelser er asociale derved, at folk med de små indtægter får meget små lettelser, medens de, der har større indtægter, får forholdsvis langt større lettelser. Det ved det ærede medlem hr. Per Hækkerup godt, så han behøvede ikke igen at træde i det.

Det ærede medlem siger så igen, at jeg var tavs i underudvalget, og at jeg var en sfinks; jeg var ikke til at forhandle med, man kunne ikke komme på talefod med mig, det kunne man derimod med venstre og de konservative. Det ærede medlem husker aldeles fejl, og jeg ved, at alle øvrige udvalgsmedlemmer og underudvalgsmedlemmer vil kunne bekræfte, at han husker fejl. Jeg har netop været særdeles villig til at forhandle om en hel række spørgsmål, og jeg har fremsat en række positive forslag — uforbindende naturligvis — i den tid, underudvalget sad. Men på et givet tidspunkt — så meget har jeg vel lov at sige — kom det ærede medlem hr. Per Hækkerup på regeringspartiernes vegne og jeg på mit partis vegne på samme dag med en skitse til, hvad vi mente burde gøres. Det ærede medlem hr. Per Hækkerups skitse var afpasset efter, hvad venstre og de konserva-

tive havde forlangt, og den tog intet som helst hensyn til, hvad jeg havde forlangt eller foreslået. Dette kan da ikke være min skyld.

Jeg må i øvrigt også gøre opmærksom på, at grundlaget for det forlig, der nu er afsluttet, blev lagt ved et møde i udenrigsministeriet den 15. maj. Underudvalget begyndte først at arbejde efter denne dato, og jeg var bekendt med, at man havde haft dette møde og dér lagt grundlaget for et forlig, nemlig ved aftalen om militærudgifterne, så jeg skønnede allerede på det tidspunkt, at der nok var særdeles ringe muligheder for, at socialdemokratiet overhovedet ville forhandle alvorligt med os.

Men når det sådan bliver gentaget af det ærede medlem hr. Per Hækkerup, er jeg nødt til konkret at erindre ham om, at jeg på et meget tidligt tidspunkt har foreslået udvalget at overveje, om man ikke kunne undgå oms ved at tage en bunden opsparring. Jeg er også nødt til at gøre opmærksom på, at jeg på et spørgsmål fra det ærede medlem hr. Per Hækkerup, om jeg ikke under nogen omstændigheder kunne tænke mig at forhandle positivt om en omsætningssskat, svarede: jo, det kan jeg, hvis vi kan få en fornuftig skattereform, og det første, jeg her forlanger, er ophævelse af skattefradragreglen; hvis man vil tilbyde at forhandle med mig om den, så er jeg villig til at forhandle om omsætningssskatten. Dette blev afslået, man ville ikke forhandle om det. Man vil tale kønne ord i agitationen her i tinget og ude på vælgermøderne og skrive kønne ord i den socialdemokratiske presse og sige, at man ønsker skattefradragreglen ophævet, men man vil ikke tage initiativet til det, og man vil ikke engang forhandle om det.

Så siger det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at det, jeg fortæller om, hvorledes der kunne skabes et andet flertal, er noget vrøvl, for det kan ikke lade sig gøre; der kan nemlig ikke skabes et andet flertal, så længe socialdemokratiet er i regering med de radikale. Nej, der har vi det. Når